

הם כן באים הנה!

לא יאמן כי יסופר

אשה כבת 60, שגם היא היתה לבושה בהידור. הזוג קיבל מקום טוב, והמלצרים התחילו להגיש להם את הארוחה. בשולחן שלנו שכחו הכל מהאוכל, ועסקו בעניין העיתונאי מהארץ שאף אחד אינו מכיר אותו ולא שמע את שמו. אבל אף אחד מהגיבורים והגיבורות לא היה מוכן לגשת לשולחנו של האיש. אף אחד, חוץ מעליזה, שפשוט קמה, ניגשה אליו ואמרה שנירה רוסו, הכותבת בהארץ על אוכל, היתה מאוד מעוניינת לפגוש אותו, מאחר וגם הוא כותב על אותו הנושא באותו העיתון. האיש האלגנטי קם ממקומו, ניגש לנירה, לחץ את ידה ואמר שהוא מאוד שמח להכיר אותה. „אתה כותב בהארץ?“, שאלה נירה. „לא, אני קורא את הארץ, ואני מאוד אוהב לקרוא את הכתבות שלך“, אמר, חייך בלי להניד עפעף, שילם את החשבון ויצא. לחשוב שיש אנשים המתחזים לעיתונאים בימים טרופים אלה!

באחד הערבים, לא מזמן, יצאנו, כמה חברים, לאכול ארוחת ערב במיסעדה איטלקית נחמדה בשם פרגו. בין החברים היתה גם נירה רוסו, הכותבת על מזון ומתכונים בעיתון הארץ. ישבנו במיסעדה, אכלנו, נהנינו, מיטפטטנו וצחקנו ואף התווכחנו עם בעל-המיסעדה על איזו מנה איטלקית מסובכת. אחרי כמה דקות ניגש אלינו בעל-המיסעדה, אשר נודע לו דקות אחדות לפני כן כי נירה רוסו כותבת בעיתון הארץ, ואמר שהיום זה כנראה היום של הארץ, כי עוד עיתונאי אחד, שכותב שם על מזון ומתכונים, הזמין מקום בטלפון וביקש לשמור לו מקום טוב. חברתי נירה מאוד התפלאה. היא מעולם לא שמעה על כך שעוד משהו כותב על הנושא שלה בעיתון שלה. היא שאלה לשמו של שותפה. אחרי דקות אחדות הגיע האיש, והציג את עצמו כעיתונאי שהזמין מקום. הוא היה גבר בגיל העמידה, לבוש באלגנטיות, ונלוותה אליו

מבשלת 10 שעות ביום, ולא סורגת ולא תופרת ולא עושה עוד המון דברים איומים וקשים, שרק לפני 30 שנה נשים עשו כל יום. תסתכלו על התמונה הזאת, ותראו איזה דרך נפלאה עשינו — בגלל גברים שהמציאו לנו מכונות-פלא.

אונסים אותי, כמה בעלי מכה אותי (ואם לא, אז בטח הוא היה רוצח), כמה אני מקופחת, אומללה, נרדפת, מותשת, מזולולת וכו'. אף אחד לא אמר מילה על זה שכבר שנים אני לא מככסת שום דבר ביד, ולא מגהצת כמעט כלום (קונה רק אלי-גהץ) ולא מעמלנת ולא

ישראלים

הודיה, ג'ינג'ית יפהיפה, שלפעמים עוברת כמלצרית בבנווה. ולפעמים עושה תיאטרון, סיפרה לי שהיא רשומה בארץ כעמותה. מה זאת אומרת? שאלתי אותה. את לא יודעת מה זה עמותה? שאלה אותי ומייד הסבירה, עמותה היא גוף ללא מטרת רווח. תמצאו לי בחו"ל מלצרית שהיא גם יפה, גם מוכשרת, גם חכמה וגם מצחיקה. נראה אתכם!

הבעל, האח והגיסה שלי נסעו להם לשבוע מנוחה בחו"ל. רק שבוע. אמרו שהם צריכים שבוע בלי לשמוע רדיו ישראלי וכלי לקרוא עיתונים ישראליים וכלי לדעת מה קורה כאן. אבל לפני שהם נסעו הם השאירו לי הוראות מדוייקות. הגיסה ביקשה רק להקליט לה את הפרק של שוונלח. הבעל והאח ביקשו שאני ארשום מי נבחר לראשות העיר בתל-אביב, בירושלים, בחיפה, בפתח-תיקוה ובאילת, וכמובן לרשום מה היו תוצאות מישחק-הכרוסל בין מכבי לאיטלקים. ביום חמישי, כ"ו בלילה, הם טילפנו וקיבלו את כל האינפורמציה. לא רוצים לדעת מה קורה בארץ, הם אמרו. הצחקו אותי.

טוב, אז כרגיל אני נזכרת בתגים תיכף אחרי שהם עוברים. היה יום האשה הבינלאומי. יום של קוטריי אמיתי בכל כליהתקשורת. כתבו לי וסיפרו לי ואמרו לי כמה אני מיסכנה, כמה חיי קשים, כמה

אמריקה

בשעה 1 לפנות בוקר צילצל הטלפון. על הקו היתה כת-ידודת הנחמדה נאווה שגרה בושינג'טון. תגיד לי מזל טוב! היא אמרה. אמרתי. מזל טוב, ושאלתי אותה למה בדיוק זה מגיע לה.

ככה זה היה עד לפני שלושה ימים, כשכאה חברה שלי, בחורה רצינית מאוד, וטעמה גם היא מהקראנצ'יפס הטעים. כמה זה עולה? שאלה אותי. כלום, ענית, איזה שקל, שקל-יחצי.

החברה שלי לקחה את הארזיה בידה וקראה שהארזיה מכילה 50 גרם קראנצ'יפס ומחירה שקל וחצי. עשתה חשבון מהיר מאוד (שאני, בטימטומי, אף פעם לא עושה), והגיעה למסקנה המדהימה שקילו קראנצ'יפס (שהוא, בסך הכל, תפוח-ארמה) עולה לצרכן 30 שקלים. ועם כל הכבוד לארזיה היפה, לטיב המוצר ולכל השאר, 30 שקלים עבור צ'יפס נראה לי נורא.

אוכל ומחירו

מוצר חדש וטעים מאוד של תפוח יצא למדפים, ומן המדפים ישר לבית שלנו, בעזרת שני בני. כל יום הם קונים שקית או שתיים, ומאוד נהנים ממנה מול הטלוויזיה.

הקראנצ'יפס ציפס ב-30 שקלים לקילונום

קיבלנו כלב, היא סיפרה לי. יופי, כלב זה תמיד שימחה, וכל זאת לא הבנת אם קבלת כלב מצדיקה שיחה טרנס-אטלנטית באמצע הלילה. זה לא פשוט לקבל כלב, הסבירה לי הבת-יד. דה. קודם כל היא ניסתה בצער בעלי-חיים בעיר וושינגטון עצמה. הראו לה את הבלבים, היא בחרה אחר יפה במיוחד, ואז הלכה למישרד למלא כמה טפסים. אחרי מילוי הטפסים הסבירו לה שהיא לא יכולה לקבל כלב, בגלל העובדה הפשוטה שהיא אשה עובדת מחוץ לבית, והכלב יהיה לבר

למחרת היום ממש שלחו לי מתבת טבעול את המוצר החדש שלהם טבעול מן הצומח. חטיף עשוי חלבונים חיטה וסויה בתוספת ירקות. מייד עשיתי את מה שהחברה לימדה אותי, והחשבון יצא 23.25 שקלים לק"ג של חטיף-טבעול. אז לצייחונים ולטיכעונים אולי אין ברירה, אבל לבן-אדם שאוכל הכל ורוצה לכבד את אורחיו, נראה לי יותר נחמד נקניקיות קוקטייל קטנות וטעימות ב-12 שקלים לק"ג. תחשבו על זה.

סרג'ו גרוסקי, דני טרגמן ואלברטו מיוזל, שלושה צעירים ילדי ארגנטינה פתחו מיפעל לייצור ריבת-חלב (מערך שהרוסים-אמריקאים לא יכולים בלעדיו, וגם שאר לקקני העולם כנראה). למיפעל החדש קוראים קומידה, ומשערייו יצאות עכשיו למדפי-התגויות ריבת חלב, ריבת-חלב שוקו, וריבת-חלב רום. ומלבד הריבות גם עוגות ממולאות בריבת-חלב ומצופות בשוקולד, בקר, קוס, באגוזים ובשוקולד לבן. את העוגה שהם שלחו לטעימה העברתי מייד לחברי המערכת ומה שהם אמרו אחרי הטעימה היה: „יש עוד פרסוה?“. מחיר לעוגה בת 500 גרם 9.95 שקלים.